

Tizenhárom éve beszélhetünk székelyudvarhelyi színjátszásról, négy éve saját rendezésű színházi találkozóóról. A Tomcsa Sándor Színház társulata nem csak pénzügyi gondokkal küzd, technikai problémák is akadnak bőven és persze új emberekre mindig szükség van.

Fotó: Kakasy Botond

Nagy Pál színházigazgatóval arról beszélgettünk mennyire pezseg a színházi élet és, hogy milyen áron halad az udvarhelyi teátrum a modernitás felé.

Honnan jött a dráMa ötlete, milyen céllal kezdtétek el szervezni a fesztivált?

Nem véletlenül nevezzük kortárs színházi találkozóknak: a lényege, hogy nem fesztivál jelleget akarunk ennek biztosítani. Eleve úgy született az ötlet, azért is mondjuk találkozóknak, mert nem a verseny a lényeg, hanem, hogy a közönség találkozzon jó előadásokkal, különböző társulatoknak adjunk egy bemutatkozási lehetőséget. Nem kizárt, hogy ha sikerül kinőnie magát, akkor esetleg nagyobb hangsúlyt kap a fesztiváljelleg.

Az alapgondolat, hogy kell egy olyan esemény a Tomcsa Sándor Színháznak, ami kicsit jobban felhívja a figyelmet magára, mert egy-egy előadással nem lehet úgy kitörni. Egy eseménysorozat több lehetőséget ad a szakmának is: szívesebben eljönnek, kis idő alatt több mindent kap a néző, mint egy évad alatt, elnyújtva. Azt a rést találtuk meg a színházi fesztiválsorozatokban, hogy kortárs román és magyar szerzők műveit visszük színpadra.

A hangsúly a magyar szerzőkön van, de két-három román előadás belefér, ami nem is baj, mert teljesen más világot mutatnak.

Mi az alapvető különbség egy színházi találkozó és egy színházi fesztivál között?

Itt nincs zsűri, nincsenek díjazott előadások. A válogatás is teljesen a mi színházunk munkatársaira van bízva, nem vonunk be külsősöket. Megnézzük, hogy az elmúlt egy évben a romániai magyar és román színházak melyik kortárs szerzők műveit mutatták be: ahova tudunk, személyesen is elmegyünk és kiválasztjuk azokat, amelyek tetszenek és be is férnek a színpadra.

Sajnos azt is el kell mondani, hogy vannak olyan jó előadások, melyeket még csak nem is az anyagi lehetőségeink akadályoznak, hanem technikai korlátok vannak. Persze, ha mondjuk valaki 25 000 lejt kér egy esti fellépésért, azt nem engedhetjük meg magunknak.

A technikai korlát az, hogy kicsi a színpad?

Többek közt ez, de például nincs hátsó rakodónk. A marosvásárhelyi román társulat darabját azért nem tudjuk elhozni, mert van benne egy lakókocsi, amit egyszerűen nem tudunk betenni a színpadra.

Ha jól tudom egy színpadot nagyobbítani nem olyan egyszerű, mint egy más épületet átépíteni, sokkal összetettebb feladat.

Vannak elképzeléseim, hogy a színházzal mit kéne kezdeni, de ez a színház eleve tapsteremnek készült a kommunizmusban és nem ideálisak a körülmények a játszáshoz. Arra is vannak ötletek, hogy a nézőteret hogyan lehetne jobbá tenni, de az épület statikai jellege nem ad túl sok lehetőséget. Magát a színpadot nagyobbítani nem tudjuk. Arra még van lehetőség, hogy hátul esetleg rakodóteret biztosítsunk, de attól még nem lesz nagyobb a játéktér.

Visszatérve a dráMára: ez már a negyedik a sorban, mit lehet elmondani a találkozóról, mennyire sikeres?

Az egyik dolog, amivel ütközünk, az a közismert udvarhelyi passzivitás, nehéz eljutni az emberekhez. Elég kemény marketing- meg reklámhadjáratot kell folytatni, ami persze pénzbe kerül.

